

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 539e § 1 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 kwietnia 2023 r.,
skargi wniesionej przez obrońcę oskarżonego P. N., na wyrok Sądu Okręgowego w
Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 19 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 341/22,
uchylający częściowo wyrok Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 31 stycznia
2022 r., sygn. akt II K 536/19
i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania,
na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić skargę;**
- 2) obciążyć oskarżonego P. N. kosztami postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

P. N. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od około 2010 r. do 25 lipca 2018 r. w T., woj. [...] przy Pl. [...] w mieszkaniu oznaczonym nr [...] znęcał się psychicznie i fizycznie nad osobą najbliższą, współzamieszkującą żoną A. N., w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczynał awantury domowe, w trakcie których wyzywał słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, zakłócał spoczynek nocny, poniżał, kontrolował i ograniczał wydatki, popychał, szarpał za odzież, kopiąc spychał z łóżka, zmuszał do obcowania płciowego", tj. o czyn z art. 207 § 1 kk,

2. w dniu 2 sierpnia 2018 r. w miejscowości B., woj. [...] dokonał uszkodzenia ciała A. N. poprzez złapanie i ściskanie pokrzywdzonej za ramiona oraz szarpanie i popychanie, powodując u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci sińców okolicy obu ramion, przedramienia prawego i lewego kolana, otarcia naskórka lewego kolana, które naruszyły czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia pokrzywdzonej na czas nie dłuższy niż 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 2 kk.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 31 stycznia 2022 r., sygn. II K 536/19, P. N. został uznany za winnego tego, że w dniu 2 sierpnia 2018 r. w B., szarpiąc A. N., ściskając jej ręce i przewracając ją na skutek tego, że rozpoczął jazdę samochodem, pomimo tego, że ona się przy nim znajdowała, spowodował trwające nie dłużej niż 7 dni naruszenie czynności narządów jej ciała w postaci sińców w okolicy obu ramion, przedramienia prawego i lewego kolana oraz otarcia naskórka lewego kolana, to jest przestępstwa z art. 157 § 2 kk, za które wymierzona została kara 100 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu jednej stawki za równoważnej kwocie 10 zł; na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądzone od P.N. 2000 zł nawiazki na rzecz A. N..

Od tego wyroku apelację wniosła pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, zarzucając obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1. art 7 k.p.k. poprzez naruszenie przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w zupełną dowolność ocen, w szczególności w zakresie oceny dowodów z zeznań oskarżycielki posiłkowej oraz potwierdzających jej zeznania zeznań świadków, bez należytego odniesienia się i interpretacji okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, co w efekcie doprowadziło do uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego i zignorowanie zeznań świadków, z których jednoznacznie wynikało, że oskarżony używał w okresie od około 2010 r. do dnia 25 lipca 2018 r. w T. przemocy fizycznej, psychicznej oraz ekonomicznej wobec pokrzywdzonej,
2. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy analizie i ocenie dowodu w postaci zaświadczenia nr [...] wystawionego przez specjalistę psychoterapii

uzależnień mgr T. W. z M., który to dowód ma znaczenie dla ustalenia, że oskarżycielka posiłkowa A. N. wymaga wsparcia i pracy osobistej po latach przemocowego związku, w którym oskarżony P. N. dopuścił się względem niej przestępstwa z art. 207 § 1 k.k.,

3. art. 424 §1 k.p.k. polegającą na nieodniesieniu się w uzasadnieniu wyroku do wniosków pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej dotyczących orzeczenia względem oskarżonego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się.

a nadto błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że:

1. w inkryminowanym i wskazanym w akcie oskarżenia okresie, oskarżony nie znęcał się nad osobą najbliższą - oskarżycielką posiłkową A. N. i w konsekwencji wyeliminowanie tego faktu z opisu czynu, podczas gdy zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie potwierdził zasadność zarzutu,
2. że czyny jakich dopuścił się oskarżony P. N. względem A. N., tj. przemoc psychiczna, kontrolowanie, zakłócanie spoczynku nocnego, przemoc ekonomiczna, ubliżanie, poniżanie, przemoc fizyczna - również względem córki, groźby, kopanie, skopywanie z łóżka, zmuszanie do współżycia nie mieszczą się w zakresie będącego znamieniem przestępstwa z art. 207§ 1 k.k.,
3. że brak wzmianki o znęcaniu w pozwie o rozwód jak i w materiałach sprawy rozwodowej przesądza o tym, że pokrzywdzona A. N. nie doświadczyła znęcania ze strony P. N., chociaż tłumaczyła ona ten fakt w trakcie rozprawy sądowej, a zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do przeciwnych wniosków,
4. że oskarżycielka posiłkowa A. N. zgłosiła się na Policję w celu zawiadomienia o przestępstwie z art. 190a §1 k.k. i nie zamierzała składać zawiadomienia o znęcaniu się, tylko funkcjonariuszka Policji zaproponowała rozpatrywanie poczyną P. N. przez pryzmat uregulowania zawartego w art. 207 §1 k.k. Jednak sąd nie wziął przy tym pod uwagę faktu, że przyjmująca zawiadomienie o przestępstwie funkcjonariuszka Policji K. S., po rozmowie z pokrzywdzoną i uzyskaniu informacji o czynach jakich względem niej

dopuścił się oskarżony, uznała, że doświadczyła ona z jego strony znęcania się oraz wszystkie dowody jakie udało się zgromadzić w toku prowadzonego postępowania świadczą o tym, że P. N. stosował wobec swojej małżonki wieloletnią przemoc fizyczną i psychiczną, która wypełnia znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 k.k.

alternatywnie:

1. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, które miał popełnić oskarżony oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania. Biorąc pod uwagę, że oskarżony nie podjął starań o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie, nie wyraził skruchy za dokonane czyny, ponadto dopuścił się czynu o wysokiej szkodliwości społecznej wobec osoby najbliższej, wykorzystując jej zależność i zaufanie, co prowadzi do wniosku, że wymierzona mu kara jest karą niewspółmiernie łagodną i nie spełnia wymogów prewencji ogólnej i szczególnej,
2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 41a § 1 k.k., polegającą na zaniechaniu orzeczenia środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej A. N., w sytuacji, w której sąd uznał oskarżonego winnym przestępstwa z użyciem przemocy, wobec osoby najbliższej.

Na podstawie powyższych zarzutów pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zawnioskowała o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, tj. tego, że w okresie od około 2010 r. do 25 lipca 2018 r. w T., woj. [...] przy Pl. [...] w mieszkaniu oznaczonym nr [...] znęcał się psychicznie i fizycznie nad osobą najbliższą, współzamieszkującą żoną A. N., w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awantury domowe, w trakcie których wyzywał słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe, zakłócał spoczynek nocny, poniżał, kontrolował i ograniczał wydatki, popychał, szarpał za odzież, kopiąc spychał z łóżka, zmuszał do obcowania płciowego i wymierzenie mu za to kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

2. orzeczenie wobec P. N. środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 m, na okres 2 lat,
3. orzeczenie wobec P. N. środka zabezpieczającego w postaci poddania się terapii uzależnień,
4. ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Międzyrzeczu.

Apelację od powyższego wyroku złożył również obrońca oskarżonego, zarzucając naruszenie:

1. art. 11 § 2 k.k. poprzez jego zastosowanie w odniesieniu do zachowań, które nie stanowiły jednego zdarzenia z punktu widzenia postronnego obserwatora, ani nie cechowały się zwartością czasową i miejscową, wskutek czego w sentencji wyroku nie znalazł się zapis o uniewinnieniu oskarżonego od stawianego mu zarzutu popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k., a opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku, co stanowi nie tylko naruszenie przepisów prawa materialnego, lecz również narusza zasadę sprawiedliwości materialnej, zgodnie z którą osoba, która czynu nie popełniła powinna zostać od niego uniewinniona,
2. art. 7 k.p.k. poprzez uznanie przez sąd, że zeznania A. N. były wiarygodne w części w jakiej zeznawała o zdarzeniu z dnia 2 sierpnia 2018 r., że starając się odebrać telefon A. N. nie stosowała przemocy względem P. N. w sytuacji, gdy w aktach sprawy znajdują się zdjęcia zasinień i zadrapań jakich P. N. doznał od A. N. w tym dniu, a A. N. przesłuchiwana wielokrotnie potwierdziła, że goniła P. N. w dniu 2 sierpnia 2018 r., a on przed nią uciekał, co zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego wskazuje, że to P. N. był atakowany, bowiem w przeciwnym razie nie miałby powodu aby przed nią uciekać,
3. art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 180 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy zgłoszonego na rozprawie w dniu 23 lipca 2021 r., a następnie ponowionego na rozprawie w dniu 3 września 2021 r. o przesłuchanie lekarza psychologa Ł. P. na okoliczność stanu psychicznego oskarżonego oraz opisywania przez niego w toku terapii życia stron w trakcie wspólnego zamieszkiwania oraz swojej sytuacji po rozstaniu z pokrzywdzoną, stanu głębokiej depresji połączonego z apatią oraz

konieczności długotrwałej psychoterapii z uwagi na załamanie nerwowe, co sąd uzasadnił tym, że nie ma możliwości zwolnienia świadka z zachowania tajemnicy lekarskiej pomimo tego, że P. N. złożył oświadczenie, na mocy którego wskazanego świadka zwolnił z zachowania tajemnicy, do czego miał prawo jako jego pacjent,

4. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie przez sąd, że A. N. korzystała z telefonu i była jego posiadaczką, podczas gdy jedynym posiadaczem telefonu i jego właścicielem — zgodnie z prawomocnym orzeczeniem Sądu Rejonowego w M. Wydział I Cywilny w sprawie o sygn. akt I C [...] — był P. N., skutkiem czego sąd naruszył przepis prawa materialnego art. 336 k.c. w zw. z art. 343 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że A. N. — jako posiadaczowi - przysługiwało uprawnienie do zastosowania obrony koniecznej, ażeby odeprzeć samowolne naruszenie posiadania, a ponadto do przywrócenia własnym działaniem stanu poprzedniego, w sytuacji gdy obrona konieczna posiadacza przysługuje wyłącznie w odniesieniu do posiadania zgodnego z prawem i posiadania tytułu prawnego do rzeczy, których A. N. nie miała, albowiem korzystała z telefonu komórkowego stanowiącego własność P. N.. w sposób bezprawny, wbrew woli właściciela P. N., którego działanie zmierzało do przywrócenia stanu zgodnego z prawem potwierdzonego prawomocnym orzeczeniem Sądu Rejonowego w M. Wydział 1 Cywilny w sprawie o sygn. akt 1 C [...].
5. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że P. N. w dniu 2 sierpnia 2018 r. szarpał, ścisnął dłonie i poprzez jazdę samochodem przewrócił A. N. w sytuacji, gdy z zeznań świadka S. L. (k. 60, k. 436-437) wynika, że to A. N. spowodowała zagrożenie skutkujące powstaniem u niej obrażeń, w ten sposób że goniła P. N., który jechał samochodem, a następnie - gdy samochód ruszył do przodu - w tym czasie do samochodu podbiegła A. otworzyła drzwi od pasażera, złapała P. N. przez otwarte drzwi samochodu, który był w ruchu, jechał, trzymała i nie chciała go puścić nie zważając na to, że pojazd jest w ruchu, co A. N. potwierdziła przesłuchiwana na rozprawie w dniu 19 stycznia 2022 r. zeznając, że „oskarżony nie przewrócił mnie samochodem.”

6. art. 25 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy z zeznań A. N. oraz materiałów w aktach sprawy wynika, że w dniu 2 sierpnia 2018 r. P. N. odpierał bezprawny atak A. N., która go goniła, szarpała i okładała pięściami po tym gdy zauważyła, że P. N. podczas sądowo ustalonego kontaktu z małoletnim synem stron X. Y., zabrał stanowiący jego własność osobistą telefon komórkowy marki X., który A. N. sobie bezprawnie przywłaszczyła przy wyprowadzce z domu stron i wcześniej wielokrotnie obiecywała P. N., że go zwróci przy pierwszej możliwej okazji, czego nie uczyniła, pomimo prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w M. w sprawie I C [...], który jej nakazywał wydanie rzeczy należącej do P. N..

W konsekwencji obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wyeliminowanie z części dyspozytywnej orzeczenia art. 11 § 2 k.k., a następnie uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I części wstępnej zaskarżonego wyroku, uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej zaskarżonego wyroku oraz o dopuszczenie wskazanych w apelacji dowodów.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 19 sierpnia 2022 r., sygn. IV Ka 341/22, przy ustaleniu, że przypisany oskarżonemu w punkcie I części dyspozytywnej wyroku czyn stanowi odrębne przestępstwo od czynu zarzuconego oskarżonemu, a opisanego w punkcie I części wstępnej zaskarżony wyrok w punkcie I i II części dyspozytywnej utrzymał w mocy, w pozostałej części uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Międzyrzeczu. W pisemnych motywach jako powód wydania w części orzeczenia kasatoryjnego sąd II instancji wskazał, że doszło do błędu w zakresie oceny zarzutów stawianych oskarżonemu jako w istocie jednego czynu, w konsekwencji czego nie zapadło orzeczenie o uniewinnieniu oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k. Podniósł następnie, iż na skutek błędnej oceny materiału dowodowego w zakresie tego czynu poczynione zostały błędne ustalenia faktyczne sprowadzające się do tego, że oskarżony nie dopuścił się tego czynu. W ocenie sądu *ad quem* zgromadzony materiał dowodowy jest zdecydowanie obciążający dla oskarżonego, potwierdza jego winę i sprawstwo w zakresie przestępstwa znęcania. Jednocześnie materiał ten jest kompletny i nie

zachodzi konieczność jego uzupełnienia. Nadto niezależnie od błędnej oceny zarzutów jako jednego czynu i pominięcie formalnego rozstrzygnięcia w zakresie art. 207 § 1 k.k. – treść wyroku zawartą w pkt I jego sentencji traktować należy w aspekcie art. 454 § 1 k.p.k. w istocie jako równoznaczną z uniewinnieniem. W tej sytuacji sąd II instancji uznał za spełnioną przesłankę określoną w powyższym przepisie, materializującą - zgodnie z art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. – obowiązek uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W świetle powyższych uwarunkowań nie mógł bowiem samodzielnie wydać wyroku skazującego.

Od tego wyroku w części kasatoryjnej obrońca oskarżonego złożył skargę w trybie art. 539a k.p.k., zarzucając rażące naruszenie poniższych przepisów postępowania:

1. art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. poprzez orzeczenie, że Sąd Okręgowy „w pozostałej części uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Międzyrzeczu” w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o wszystkich czynach zarzucanych oskarżonemu, a uchylenie wyroku „w pozostałej części” nie ma substratu orzeczenia i skutkowałoby ponownym osądzeniem oskarżonego, za czyn co do którego postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone,
2. art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 k.p.k., polegające na próbie obejścia przez Sąd Odwoławczy reguły *ne peius*,
3. art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. art. 452 § 2 i 3 k.p.k., polegające na oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie psychologa Ł.P. w sytuacji, gdy oskarżony złożył oświadczenie o zwolnieniu psychologa z zachowania tajemnicy lekarskiej w związku z czym nie zachodziła żadna przeszkoda do jego przesłuchania na rozprawie odwoławczej,
4. art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. art. 452 § 2 i 3 k.p.k., polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji naruszenia przepisu prawa materialnego - art. 336 k.c. w zw. z art. 343 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że pokrzywdzonej przysługiwał tytuł prawny do rzeczy - telefonu komórkowego marki [...] - w związku z czym Sąd dokonał błędnego ustalenia, że była ona jego

posiadaczem i mogła korzystać z ochrony posiadania wobec oskarżonego, który był właścicielem tej rzeczy.

W konsekwencji autor skargi wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim oraz przekazanie temu sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna. Na wstępie odnieść się wypada do kwestii wystąpienia najdalej idącego zarzutu, a mianowicie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Wbrew twierdzeniu skarżącego nie doszło jednak do naruszenia przez sąd odwoławczy powagi rzeczy osądzonej (*res iudicata*), która miałaby materializować powyższą podstawę. Błędnie skarżący odczytuje wyrok sądu *ad quem*, który uchylając orzeczenie pierwszoinstancyjne „w pozostałej części” miałby dopuścić się powyższego uchybienia. Spowodowane jest to tym, że autor skargi nie dostrzegł istotnego faktu, iż uprzednio sąd ten przyjął, że przypisany oskarżonemu w pkt I części dyspozytywnej wyroku czyn, zakwalifikowany z art. 157 § 2 k.k., stanowił odrębne przestępstwo od czynu z art. 207 § 1 k.k. opisanego w pkt I części wstępnej wyroku. To zaś stawia kwestię *res iudicata* w całkowicie odmiennym świetle, czyniąc rozważania podjęte w skardze niekompletnymi i w istocie prowadzącymi do mylnych wniosków. Zauważyć trzeba, że wydanie orzeczenia kasatoryjnego poprzedzone zostało ustaleniem wadliwości oceny w zakresie sformułowanych przez oskarżyciela publicznego zarzutów, w wyniku czego stwierdzono, iż w odniesieniu do zarzucanego przestępstwa znęcania nie zapadło formalne rozstrzygnięcie (uniewinnienie). Nie można więc podzielić zapatrywania skarżącego, by ta materia została już prawomocnie osądzona, o czym miałyby decydować treść rozstrzygnięcia sądu I instancji, a co miałyby „przypieczętować” sąd odwoławczy, utrzymując w mocy wyrok tego sądu w zakresie pkt I części dyspozytywnej. Z zaskarżonego wyroku wynika przecież, co zdaje się ignorować skarżący, jaki zakres przedmiotu procesu został osądzony (utrzymanie w mocy) - aktualizując w tej części ujemną przesłankę procesową.

Jako równie nieskuteczny ocenić należało argument odnoszący się do treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, w którym sąd II instancji wskazał, że istotę rozstrzygnięcia polegającego na zamierzonym nieprzypisaniu oskarżonemu czynu z art. 207 § 1 k.k. traktować trzeba na równi z uniewinnieniem. Z pewnością nie stanowiło to, jak odczytuje obrońca, przyznania iż doszło do uniewinnienia oskarżonego w pełnym zakresie zarzuconej mu aktem oskarżenia działalności przestępczej, lecz zdekodowanie charakteru owego braku rozstrzygnięcia z punktu widzenia oceny dokonywanej przez pryzmat zakazu wyrażonego w art. 454 § 1 k.p.k. Intencją sądu było tu zatem ustalenie konieczności zagwarantowania oskarżonemu realnego prawa do obrony i realizacji zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego. Stanowią one ratio legis zakazu *ne peius*. W wyniku przeprowadzonej kontroli instancyjnej sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że w zakresie czynu z art. 207 § 1 k.k. zasadne było wydanie wyroku skazującego. Uznał przy tym, że takie rozstrzygnięcie winno zapaść na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, który stanowił dostateczną do tego podstawę. Powyższe uwarunkowania sprawiły, że nie można było zgodzić się z twierdzeniem, że doszło w tym zakresie do naruszenia art. 437 § 2 k.p.k., skoro przepis ten w zdaniu drugim wprost obliuguje do wydania orzeczenia kasatoryjnego w przypadku obowiązku respektowania zakazu *ne peius*.

W odniesieniu zaś do zarzutów odnoszących się do prawidłowości postępowania dowodowego i oceny zgromadzonego oraz ujawnionego materiału w aspekcie realizacji zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k., to już nawet sam skarżący dostrzega, że nie zostały one ujęte w art. 539 a § 3 k.p.k. Zatem oczywiste jest, że zakres przedmiotowy postępowania inicjowanego skargą wykluczał badanie tych kwestii. Niedopuszczalne jest badanie przez Sąd Najwyższy prawidłowości przeprowadzonej kontroli odwoławczej w kontekście uchybień podniesionych w apelacji, jak również ocena zasadności uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy. Co więcej, Sąd Najwyższy nie jest władny kontrolować, czy zaistniały merytoryczne podstawy określone w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego. Nie może bowiem na podstawie przepisu art. 539a § 1 k.p.k. oceniać materiału dowodowego w sprawie. Rozpoznanie sprawy w tym zakresie należy wszakże do sądów powszechnych. Interwencja Sądu Najwyższego w ten

zakres orzekania stanowiłaby naruszenie kompetencji do rozpoznania sprawy. Poza zakresem oceny w niniejszym postępowaniu pozostawało więc to, czy wnioski wysnute przez sąd odwoławczy na podstawie materiału dowodowego były zgodne z zasadą prawdy materialnej (zob. w tym zakresie np. postanowienia SN: z dnia 13 września 2022 r., IV KS 24/22, LEX nr 3485565, z dnia 14 lipca 2022 r., III KS 44/22, LEX nr 3481023, z dnia 14 lipca 2022 r., II KS 14/22, LEX nr 3481946, z dnia 26 listopada 2021 r., V KS 29/21, LEX nr 3322049).

Nie znajdując w konsekwencji podstaw do uwzględnienia skargi, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu (art. 539e § 2 k.p.k.), obciążając oskarżonego kosztami sądowymi postępowania skargowego.

[SOP]

[ał]